

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/47/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119298712
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6119298712.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: F. F., nar. XX.XX.XXXX, R. XX, XXX XX M., o zaplatenie sumy 5.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 2Csp/70/2019-224 zo dňa 3. júna 2021, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanovením § 497, zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, 39, § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 1 až ods. 3, ods. 5, § 524 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § § 89 ods. 1, 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky (ďalej len „zákon o bankách“).

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 22.05.2019 a tunajšiemu súdu postúpenou dňa 25.09.2019 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 5.000,- eur spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.000,- eur od 22.05.2018 do zaplatenia. Uplatnil si aj nárok na náhradu trov konania. Žalobca si na Okresnom súde Banská Bystrica uplatnil svoj nárok popri žalovanom aj voči X. V., nar. XX.XX.XXXX, voči ktorému Platobný rozkaz vydaný tamojším súdom pod sp. zn. 26Up/655/2019 zo dňa 07.06.2019 nadobudol právoplatnosť dňa 28.06.2019, čo znamená, že predmetom tohto konania je už len nárok žalobcu voči žalovanému.

4. Žalobca v žalobe dôvodil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.05.2018 uzavretej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej aj „banka“) a ním ako postupníkom nadobudol voči žalovanému pohľadávku majúcu základ v Zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.11.2014, ktorá bola uzavretá medzi bankou a žalovaným. Na základe tejto zmluvy banka poskytla žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej aj „VOP“). Žalobca zastáva názor, že zmluva zo dňa 27.11.2014 spĺňa všetky

predpoklady podľa § 497 a násl. Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa vyjadrenia žalobcu žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa Zmluvy. Na základe toho banka podaním zo dňa 23.11.2016 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 22.11.2016. V čase postúpenia pohľadávky dlh žalovaného predstavoval sumu 9.405,16 eur a pozostával z istiny vo výške 6.619,23 eur, z riadneho úroku vo výške 2.148,49 eur, úrokov z omeškania vo výške 562,44 eur a z poplatkov v sume 75,- eur. Žalovaný po postúpení pohľadávky žalobcovi neuhradil žiadnu sumu. Žalobca uviedol, že v konaní si uplatňuje len nárok na zaplatenie istiny úveru v sume 5.000,- eur s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.000,- eur od 22.05.2018 (deň nasledujúci po dni účinnosti postúpenia pohľadávky) do zaplatenia.

5. Na výzvu súdu o preukázanie splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon č. 483/2001 Z. z.“ aj „zákon o bankách“) pred postúpením pohľadávky banky, žalobca reagoval podaním doručeným súdu dňa 03.03.2021. Vo vyjadrení uviedol, že je irelevantné, či žalovaný skutočne prevzal písomnosť, ktorá mu bola doručovaná, pretože v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí tzv. teória dôjdenia, v zmysle ktorej sa nevyžaduje, aby bol úkon aj reálne doručený, ale postačí, že sa dostal do dispozičnej sféry adresáta. Pôvodný veriteľ takúto písomnosť zasielal. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/129/2010 zo dňa 28.01.2011. K vyjadreniu žalobca predložil nedoručenú zásielku adresovanú žalovanému na adresu C..

6. V ďalšom vyjadrení doručenom súdu dňa 21.04.2021 žalobca doplnil, že z úveru, ktorý žalovaný čerpal dňa 27.11.2014 vo výške 7.000,- eur, žalovaný uhradil sumu 1.648,96 eur, z ktorej na istinu bola započítaná suma 380,77 eur. Neuhradená istina tak predstavovala sumu 6.619,23 eur. Žalobca si v konaní uplatnil sumu 5.000,- eur titulom neuhradenej postúpenej istiny.

7. Podaním doručeným súdu dňa 12.05.2021 žalobca reagoval na výzvu súdu, keď uviedol, že mu nie je známe, z akého dôvodu bola výzva banky zo dňa 23.01.2018 zasielaná žalovanému na adresu C.. Zároveň sa vyjadril k tomu, že ak mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená listom zo dňa 23.11.2016, žalobca tak činil pre nespĺnenie splátky splatnej dňa 06.11.2016. Premlčacia doba by v danom prípade uplynula dňa 06.11.2019 a ak žalobu podal dňa 21.05.2019, podal ju pred uplynutím premlčacej doby. Na podporu svojich tvrdení poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov SR (napr. uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/13/2018 zo dňa 26.09.2018).

8. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že banka so žalovaným a X. V. ako dlžníkmi uzavrela dňa 27.11.2014 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej banka poskytla dlžníkom úver v sume 7.000,- eur s mesačnou splátkou 109,57 eur, úrokovou sadzbou 13,40 % p. a., RPMN 14,46 %, priemernou RPMN 11,25 %, celkovou čiastkou úveru v sume 12,597,91 eur, dátumom splatnosti prvej splátky dňa 06.01.2015, dátumom splatnosti ďalších splátok k 6. dňu v kalendárnom mesiaci, dátumom konečnej splatnosti úveru dňa 06.07.2024 a počtom mesačných splátok 115. V zmluve je adresa žalovaného uvedená R. XX.

9. Podľa Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., B. Osobitná časť, bod 7., ods. 7.6., 7.6.1., ak dôjde k porušeniu zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednanja zo strany klienta alebo a) ak je klient v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako 3 mesiace, alebo b) ak je klient v omeškaní so splatením poplatkov spojených s úverom, ktoré trvá viac ako 3 mesiace, (...) banka je oprávnená a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru (...), b) vypovedať zmluvu o úvere alebo od nej odstúpiť (...).

10. Podľa Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., C. Záverečná časť, bod 10., ods. 10.5., klient oznamuje banke adresu, číslo telefónu, faxu, telexu alebo iných elektronických prostriedkov, na ktoré mu bude banka zasielať alebo oznamovať všetky oznámenia a dokumenty. Klient informuje banku o akejkoľvek zmene týchto údajov. Ak klient o takejto zmene banku neinformuje, považuje sa doručenie vykonané na poslednú banke známu adresu prípadne na posledne banke známe číslo telekomunikačného prostriedku za riadne vykonané.

11. Podľa Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., C. Záverečná časť, bod 19., ods. 19.16., klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatné, premlčané alebo

nepremličané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky (...). V prípade, že klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať.

12. Výzvou zo dňa 26.10.2016 banka vyzvala žalovaného (na adresu C. XX, C.) na úhradu dlžnej sumy vo výške 777,78 eur. Žalobca k tejto výzve nepredložil doklad o doručení písomnosti žalovanému, resp. doklad o tom, že písomnosť sa dostala do jeho dispozičnej sféry.

13. Listom zo dňa 23.11.2016 banka oznámila žalovanému (na adresu R. XX) vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo zmluvy zo dňa 27.11.2014, a to ku dňu 22.11.2016. Žalobca k uvedenému oznámeniu nepredložil doklad o tom, že sa písomnosť dostala do dispozičnej sféry žalovaného.

14. Výzvou zo dňa 23.01.2018 banka vyzvala žalovaného (na adresu C. XX, C.) na úhradu splatnej a nezaplatennej pohľadávky bo výške 8.913,70 eur. Zároveň ho upozornila na to, že v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí, je oprávnená postúpiť svoju pohľadávku tretej osobe. K písomnosti žalobca predložil doklad o doručovaní zásielky žalovanému na adresu C. XX, C.. Zásielka sa vrátila ako nedoručená s poznámkou adresát neznámy.

15. Dňa 21.05.2018 na základe zmluvy o postúpení pohľadávok banka postúpila pohľadávku voči žalovanému zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX na žalobcu ako postupníka. Žalovanému to bolo oznámené listom zo dňa 21.05.2018 adresovaným na adresu R. XX.

16. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že medzi bankou a žalovaným ako dlžníkom bol založený záväzkový vzťah, a to zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 27.11.2014, na základe ktorej banka poskytla dlžníkovi úver v sume 7.000,- eur s mesačnou splátkou 109,57 eur, úrokovou sadzbou 13,40 % p. a., RPMN 14,46 %, priemernou RPMN 11,25 %, celkovou čiastkou úveru v sume 12.597,91 eur, dátumom splatnosti prvej splátky dňa 06.01.2015, dátumom splatnosti ďalších splátok k 6. dňu v kalendárnom mesiaci, dátumom konečnej splatnosti úveru dňa 06.07.2024 a počtom mesačných splátok 115. V zmluve je adresa žalovaného uvedená R. XX, XXX XX M..

17. Súd považoval za nesporné, a to vzhľadom na povahu účastníkov tejto zmluvy, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže banka ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrela predmetnú zmluvu so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom (čo vyplýva z označenia žalovaného identifikačnými znakmi typickými pre nepodnikateľa - menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu). Zároveň ide i o spotrebiteľský úver.

18. Súd sa primárne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Právna úprava postúpenia pohľadávky je obsiahnutá v § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že postupom pohľadávky bola Slovenská sporiteľňa, a. s, teda banka v zmysle § 2 ods. 1 zákona o bankách, tak postúpenie pohľadávky sa okrem ustanovení Občianskeho zákonníka riadi aj § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd preto musel posúdiť, či boli splnené zákonné podmienky pre postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon o bankách totiž nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprisňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Súd má za to, že § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje výnimky z bankového tajomstva, ale upravuje postup veriteľa pri postúpení bankovej pohľadávky na tretí subjekt. V tejto súvislosti súd konštatuje, že postúpiť bankovú pohľadávku zákon o bankách umožňuje iba 1.) v tej časti, ktorá je po splatnosti, 2.) iba po písomnej výzve na splnenie, 3.) výzva musí byť zo strany banky, 4.) omeškanie napriek písomnej výzve trvá viac ako 90 dní. Zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje písomnú výzvu banky klientovi, ktorý je v omeškaní so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku. Ak zákon hovorí o omeškaní klienta banky so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku, potom sa nespĺnená povinnosť musí rozhodne týkať splatných splátok úveru. Citované ustanovenie umožňuje banke postúpiť pohľadávku písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou za predpokladu doručenia písomnej výzvy klientovi banky alebo dôjdenia tejto výzvy do dispozičnej sféry tejto osoby, a po tom, čo je následne dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku.

19. Výzva je základným predpokladom pre postúpenie bankovej pohľadávky a musí predchádzať postúpeniu aspoň 90 dní. Žalobca do konania predložil výzvu banky zo dňa 26.10.2016, oznámenie o

vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2016 a výzvu banky zo dňa 23.01.2018. V tejto súvislosti žalobca súdu nepredložil dôkaz o doručovaní výzvy žalovanému. Takýmto dôkazom by mohla byť doručka, podací hárok, z ktorého by bolo čitateľné, že výzvu, ktorú má na mysli § 92 ods. 8 zákona o bankách, banka odoslala žalovanému na poštovú prepravu. K výzve zo dňa 23.01.2018 žalobca predložil doklad o doručovaní výzvy žalovanému, avšak nie na adresu, ktorá bola uvedená v zmluve (R. XX), ale na adresu C. XX, C., pričom žalobca nevedel preukázať z akého dôvodu nebola výzva adresovaná na adresu žalovaného uvedenú v zmluve, ktorá je zároveň totožná s tou, ktorá vyplýva z príslušného registra obyvateľov. Zásielka s výzvou sa banke vrátila s poznámkou, že adresát je neznámy, čo znamená, že táto výzva sa nemohla dostať do dispozičnej sféry žalovaného. Samotná výzva bez preukázania, že táto sa mohla dostať do dispozičnej sféry žalovaného sama o sebe nestačí. Súd zastáva názor, že z dikcie § 92 ods. 8 zákona o bankách jednoznačne vyplýva, že banka musí preukázateľne písomne vyzvať dlžníka na plnenie splatného dluhu 90 dní pred postúpením pohľadávky. Súd zastáva názor, že žalobca hodnoverne nepreukázal, keďže nepredložil relevantný dôkaz o odoslaní a doručovaní výzvy žalovanému, že banka dodržala podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.

20. V súvislosti s uvedeným súd poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28. marca 2018, v ktorom najvyšší súd konštatoval: Podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

21. Súd nespochybňuje právo Slovenskej sporiteľne, a.s., ako poskytovateľa úveru zmluvne s klientom upraviť práva a povinnosti pri poskytovaní úveru odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Toto právo nakoniec vyplýva aj z § 89 ods. 1 zákona o bankách. Je však potrebné zdôrazniť, že postúpenie pohľadávky voči žalovanému nemohlo byť platne založené v zmysle Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., C. Záverečná časť, bod 19., ods. 19.16. Totiž v danom prípade ide o dojednanie obsiahnuté v rámci VOP, ktoré boli dopredu pripravené bankou pre široký okruh jej klientov bez možnosti spotrebiteľa akýmkoľvek spôsobom sa podieľať na ich tvorbe a ovplyvniť ich obsah. Tieto podmienky potom nemožno považovať za individuálne dohodnuté zmluvné podmienky. Už z tohto dôvodu tento text nemožno považovať za dohodu v zmysle ustanovenia § 89 ods.1 zákona o bankách, oprávňujúcu banku postúpiť pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Tieto zmluvné dojednania je potrebné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka, pretože táto podmienka vyvoláva značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, lebo jednak touto zmluvnou podmienkou banka obchádzala ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a taktiež spotrebiteľ už vopred pri samotnom uzavretí zmluvného vzťahu s bankou dával súhlas s postúpením akýchkoľvek pohľadávok bankou voči nemu ako dlžníkovi na tretiu osobu, zatiaľ čo spotrebiteľ takýto súhlas banky na postúpenie pohľadávky voči banke, resp. prevod záväzku voči banke na tretiu osobu nedostal a svoju prípadnú pohľadávku voči banke bol oprávnený postúpiť len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky (k tomu pozri napr. rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 7Csp/25/2019 zo dňa 21.10.2019).

22. Súdny dvor EÚ rozhodol, že možnosť súdu skúmať ex offio nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný zároveň na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice, teda zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou, a na prispievanie k splneniu cieľa stanoveného v jej článku 7, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok prispievajúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, bod 28, Cofidis, C-473/00, Zb.s. I-10875, bod 32). Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná pre to, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie, alebo má ťažkosti s ich uplatnením (rozsudok Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, ako aj Cofidis, už citované). Je rozhodným konštatovanie, že aj pri nečinnosti spotrebiteľa má súd dbať o to, aby nevedomosť spotrebiteľa nebola na jeho úkor a vyvažovať tak práva a povinnosti oboch strán (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/147/2018 zo dňa 20.11.2018).

23. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že sa platne stal vlastníkom postúpenej pohľadávky, ktorú v tomto spore uplatňuje. Preto súd žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol.

24. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“). Vzhľadom na zamietnutie žaloby bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, ktorý z tohto dôvodu by mal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaný si však žiadne trovy neuplatnil a z obsahu spisu mu ani žiadne nevyplynuli, preto mu súd náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

25. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu včas. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Žalobca v podanom odvolaní poukázal na tú skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 23.11.2016, kedy naposledy titulom úveru neuhradil postupcovi plnenie a v zmysle ktorého došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 21.05.2018). Žalovaný bol tak v omeškaní viac ako 365 dní (spolu 849 dní) a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 26.10.2016 (v zmysle ktorej postupca vyzval žalovaného k úhrade dlžnej sumy do 15 dní a zároveň ho upozornil, že ak nedôjde k úhrade je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru); výzvou zo dňa 23.11.2016 (označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ v zmysle ktorej postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky ku dňu 22.11.2016) a výzvou zo dňa 23.01.2018 (kedy postupca evidoval splatnú a nezaplatenú pohľadávku ku dňu 22.11.2016 vo výške 8.913,70eur€, v predmetnej výzve zároveň postupca upozornil žalovaného, že v prípade ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy je oprávnený postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, ku ktorej postupca doložil doručenkou). Na základe uvedeného podľa názoru žalobcu, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

27. Namietal aj postup súdu prvej inštancie, ktorý de facto popieral skutkové tvrdenia strán sporu (žalobcu), ktoré bolo potrebné v zmysle ust. § 151 ods. 1 C.s.p. považovať za nesporné. Súd podľa názoru žalobcu postupoval v priamom rozpore s ust. § 151 ods. 1 C.s.p. z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovaného ako spotrebiteľa (t. j. slabšej strany) aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu a napriek ich nepopretiu zo strany žalovaného (a tým aj nespornosti v zmysle ust. § 151 ods. 1 C.s.p.) zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (nepreukázanie doručenia výzvy pred postúpením). Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvami postupcu.

28. Zmluva o postúpení pohľadávok nebola nikdy súdom vyhlásená za neplatný právny úkon - a nemožno tak na ňu ani nazerať. Podľa názoru žalobcu aj v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok (čo v tomto prípade podľa názoru žalobcu nenastalo), by žalobca mal na základe oznámenia o postúpení pohľadávky aktívnu vecnú legitímáciu na uplatňovanie pohľadávky v tomto konaní - keďže účinkom oznámenia o postúpení pohľadávky je skutočnosť, že dlžník (žalovaný) môže docieľiť zánik záväzku plnením postupcovi, ako aj postupníkovi (bez ohľadu na platnosť, alebo neexistenciu zmluvy o postúpení pohľadávky), a to bez obavy, že by jeho plnenie predstavovalo bezdôvodné obohatenie

jedného z takto domnelých veriteľov (v prípade nejasností ohľadom platnosti postúpenia pohľadávky). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 C.s.p. ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 C.s.p. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

30. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

31. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na skutočnosť, podľa ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s., dňa 27.11.2014 uzatvorila so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere. Išlo o úver spotrebiteľský, ktorého úprava v čase uzatvorenia zmluvy bola obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

32. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli bez akýchkoľvek pochybností Všeobecné obchodné podmienky, ktoré žalovaný ovplyvniť nemohol, nakoľko boli už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov.

33. Pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku bolo potrebné zaoberať sa otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého účastník je subjektom práva (povinnosti), ktoré je predmetom konania.

34. V danom prípade zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 21.5.2018 Slovenská sporiteľňa, a.s., postúpila na žalobcu pohľadávku vo výške 9405,16 eur (č.l. 98 spisu). Žalobca si v konaní uplatnil pohľadávku vo výške 5000,- eur spolu s úrokom z meškania. Postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 524 a nasl. V prejednávanej veci postupom bola banka, a preto pri rozhodovaní sa musela zohľadniť i špeciálna úprava postúpenia pohľadávky obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z.z. o bankách.

35. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

36. V tomto ustanovení zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách ako špeciálny právny predpis upravoval osobitný postup pri postúpení pohľadávky inej osobe a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Zákonnými podmienkami pre takéto postúpenie boli existencia splatnej pohľadávky, písomná výzva k zaplateniu a dlžníkove omeškanie so splnením trvajúce nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

37. Čo sa týka podmienky písomnej výzvy, pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby písomná výzva sa dostala do dispozičnej sféry dlžníka. Nestačilo teda len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi. V súvislosti s písomnou výzvou zo dňa 26.10.2016 (č.l. 79 spisu) je potrebné dodať, že vo vzťahu k týmto listinám nebolo preukázané ich doručenie žalovanému zo strany Slovenskej sporiteľne, a.s.. Z písomného vyhotovenia výzvy zo dňa 26.10.2016 vyplýva, že bola adresovaná žalovanému na adresu C. XX, XXX XX C., pričom zo Zmluvy o splátkovom úvere a z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalovaný má vedený pobyt na adrese R. XX, XXX XX M.. Ani Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.11.2016 (č.l. 101 spisu) nebolo žalobcom preukázané, že sa do dispozičnej sféry žalovaného dostalo. Výzvou zo dňa 23.1.2018 (č.l. 82 spisu) právny predchodca oznámil žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 23.1.2018 vo výške 8913,70 eur a v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe, avšak ani doručenie tejto výzvy žalobca v konaní nepreukázal. Žalobca predložil doručenkú zo dňa 29.1.2018 (č.l. 177 spisu) avšak adresovaná bola na adresu C. XX, C.. Z všeobecných obchodných podmienok v bode 10.5. vyplýva, že „Klient oznamuje banke adresu, číslo telefónu, faxu, telexu alebo iných elektronických prostriedkov, na ktoré mu bude Banka zasielať alebo oznamovať všetky oznámenia a dokumenty. Klient informuje Banku o akejkoľvek zmene týchto údajov. Ak Klient o takejto zmene Banku neinformuje, považuje sa doručenie vykonané na poslednú Banke známu adresu, prípadne na posledne Banke známe číslo telekomunikačného prostriedku za riadne vykonané.“ V konaní nebolo preukázané, že žalovaný oznámil banke inú adresu, ako tú, ktorá je uvedená v Zmluve o splátkovom úvere zo dňa 27.11.2014.

38. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie má za to, že žalobca bol povinný označiť alebo predložiť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností do vyhlásenia uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým sa vyhlasuje dokazovanie za skončené (§ 154 C.s.p.).

39. Súd prvej inštancie vychádzal z listinných dôkazov založených v spise a vo veci správne rozhodol, nakoľko žalobca do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania relevantne nepreukázal, že žalovanému bola doručená Výzva zo dňa 26.10.2016, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.11.2016 ani výzva zo dňa 23.1.2018 o upozornení žalovaného, že ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy, je oprávnený postúpiť pohľadávku tretej strane. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Keďže neboli splnené podmienky pre platné zosplatenie úveru, vychádzajúc z uvedeného nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

40. Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku z 15. decembra 2020, sp. zn. 5 Cdo 36/2020, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2021 „12.5. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je primárne zásadná skutočnosť (ktorú nemožno opomíňať), že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (zákonnými podmienkami) platného postúpenia pohľadávky z úveru je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta zák. č. 483/2001 Z. z.), aby nedošlo k jeho porušeniu.“

41. Pre platnosť zmluvy ako právneho úkonu je právne významný moment, kedy tento právny úkon bol urobený. Ak zmluva o postúpení pohľadávok v čase jej uzatvárania nespĺňala náležitosti vyžadované ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, išlo o neplatný právny úkon odporujúci zákonu. Neplatnosť podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je neplatnosťou absolútnou, čo znamená, že právny úkon takouto absolútnou neplatnosťou postihnutý, nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a pôsobí od začiatku voči každému. Ak v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, sa hovorí o omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku dlžníka, za predpokladu nevyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, týmto peňažným záväzkom môže byť iba dlh vzniknutý neuhradením už

splatných splátok, nakoľko s ďalšími splátkami splatnými v budúcnosti nemôže byť dlžník v omeškaní. Pokiaľ v ďalšej časti tohto ustanovenia sa hovorí o pohľadávke zodpovedajúcej tomuto peňažnému záväzku, je zrejmé, že ide o peňažný záväzok vzniknutý z doposiaľ neuhradených splatných splátok.

42. Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv, ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

43. V zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách, mal zákonodarca úpravou obsiahnutou v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou, táto kedykoľvek počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napr. nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa prialo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

44. Základným právnym problémom v danej veci je otázka platnosti, či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Teda, či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou podľa ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá Zákona o bankách, musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu Zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania, prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je to, že ide o spotrebiteľský spor vyplývajúci z pohľadávky banky zo spotrebiteľského úveru. Ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) sú preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkovne nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia, čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva, aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevyklučuje.

45. Podľa ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

46. Za predpokladu nesplnenia podmienok podľa ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách, pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, išlo by o postúpenie v rozpore so zákonom, a to zákonom o bankách, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

47. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku

ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. Uvedený záver priamo vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24.04.2018 vydaného vo veci 1Cdo 147/2017, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako rozhodnutie č. 60.

48. Keďže na žalobcu nebola platne postúpená pohľadávka uplatňovaná v konaní, súd prvej inštancie správne postupoval, ak žalobu z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu zamietol.

49. Hodnotenie dôkazov upravuje Civilný sporový poriadok v ustanovení § 191. Podľa tohto ustanovenia dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

50. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané, žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku.

51. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení, než je strana sporu, ktorá nespĺnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany sporu. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočnosti významných z hľadiska hmotného práva.

52. Strana sporu teda musí preukázať to, čo tvrdí, pretože len potom môže súd zobrať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Ak teda žalobca v tomto prípade tvrdil, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky a bol aktívne vecne legitímovaný na podanie žaloby, bol povinný svoje tvrdenie preukázať. Podľa súdnej judikatúry dôsledkom nesplnenia povinnosti tvrdiť všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť) je vynesenie nepriaznivého rozsudku pre stranu, ktorá ich nespĺnila. Súd sám nie je povinný po významných skutočnostiach pátrať.

53. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06).

54. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

55. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p.. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že úspešnému žalovanému v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

56. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 C.s.p. v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).